

ბ ი ნ ა: იზმაილოვის ქუჩა, პეტროვის სახლი
№ 9 ვერის მოედნის ახლო ს.

ქვეყნის

წესებულება მართა ერთ წოდებას გაუწყვეს სამსახურს. ეს უძველესი უწყვეტობა ბრძოლა იქნება. მისი დანიშნულებაა მუდმივობის აყვავებისათვის ხელის შეწყობა მასთანავე ის იქნება უზარალო იარაღი, რომელიც უნდა გამოიყენოს თავის სასარგებლოდ თვით ჩვენმა მშრომელმა სოფელს ხალხმა. ამის იგი შესაძლებელია ბრძოლაში ხანაშია.

ჩვენ ხელთ არ არის მთლიანად გადავადგინოთ ყოველი მებატონეებს ამ ან სხვა საზოგადო. საქმისათვის მისაღები ფული, მასთანავე ერთს მეთხოვდეს მისას მიიღეს უნდა დაეჯერდეთ.

ასე უნდა შეეცადნა ბ. მოსულს აღძრულ საკითხისათვის და ჩვენ ძალიან ვწუხვართ, რომ თავის ნაჭარზე ნაფიქროთ მან დისპარმონია შეიტანა საერთო საქმეში...

ახალი აზრები.

ბალკანეთის ომი განახლდა, ოსმალეთი წინააღმდეგ მარცხდებოდა.

ჩვენი ძვირფასი მკითხველი ბ. აკაკი რუსეთთან ჩამოვიდა. როდესაც ბ. აკაკი ბრძანდებოდა ჩვენს რედაქციოში, იმ დროს შემოვიდა ბ. ლავრენტი მგელაძის შვილი. როგორც კი შეიტყო მგელაძის ამ ოჯახის უშუალო მდგომარეობა პატარა გინეს სტეს გადსკდა 6 მან.

ბ. ლავრ. მგელაძის ოჯახობის სასარგებლოდ ჩვენ გადმოგვცეს 4 მანათი.

გამოვიდა წგანაკი რუსულ ენაზე ათონის მონასტრის შესახებ; დაწერილია ანტ. ნატროშვილის მიერ. წგანაკი გაშლას ბ. პავლე თუმანიშვილმა. ღირს 50 კაპ.

გუბერნიის წინამძღოლის თანამდებობის აღმასრულებელი თავ. პალეო თუა. ნიშნული ამ დღეებში მიემგზავრება ქუთაისს.

შმათის დილის 9 საათზე ვერაზე მოხდა დღეული. თავ. პალეო თუმანიშვილმა გამოიხმო თავ. გიორგი ბაგრატიონი—დავითიშვილი. საბუნდოვანოდ დუღეს ცუდი შედეგი არა მოჰყოლია რა.

სკაუტობაზე დაკავდნ ბ. თუმანიშვილი—გენერალი გიორგი ყაზბეგი და უგანათლებულესი თავადი პეტრე გრუზინსკი; გ. ბაგრატიონი—დავითიშვილი—გენერალ ივანესი. გაბაშვილი და თავ. ლ. ზაქ. ქაქავაძე.

ვინა, ჩვენ კი გარკვეულად გვეცხადება... ვი თქვენ გამოცდილებულ გოგონას... რა ნაგავი ჰყრია თქვენ თავში... ფუ! მე დამიჯერეთ: გადავადგეთ წითელი „ქინკი“ იტალიური როგორც აქნაობაზე გიცხადებოდა... ჩვენ მლიერი ვართ. მე თქვენთვის კარგი მსურს... გამოვანგეთ შვილები და უცხო ენებს ვასწავლოთ სათაში მანეთის გამოგართმევთ, ნაკლებ არ იქნება, სწავლა ძნელი საქმეა...

—ძირს! — დიავუგუნა ხალხმა... — აკლეთ ამანაგებო... მგონი გიტყვით... — ეს უზრუნველყოფა, სიტყვას მაწყვეტინებთ... — განადგობთ, განადგობთ ბატონო! — პო და მეც ასრებოდა მინდა, „თქვენსათვის დაღვრულ-დაკონილი ვერ გავიცი, საზოგადოებაში ვერ გამოვჩნდები... — ძირს! ძირს! — მოთმინებლად გამოსულმა ხალხმა დაიბრუნა და... ვასოც ჩამოვიდა ტრიბუნაზე, კაპაუტოლი მიუახლოვდა თავის გულში. იმითაც გაუღიმეს, მოაუწონეს.

—Милый, милый Вася! რა კარგათ ამბობდით—დაიწყებინა ერთმა „სახელმწიფო მასწავლებელმა კლამა“ და ახლა სხვა ორატორთა მოსმენილად მოეწონა...

მეორე ორატორიარც გერმანიაში ყოფილა და არც რუსეთში, მაგრამ ცხოვრების სიღრმე-კარგი კარგათ გავგებოდა. იგი უბრალო მუშა იყო, იგი უსწავლელი იყო, მაგრამ ცხოვრების სიღრმე-კარგი კარგათ ჰქონდა შესწავლილ-განვლილი, ლამაზად იმას და იმზე, რაც ხალხს არაღებდა და რასაც მშრომელი გრძნობდა. უწყვეტად იმგვარ რომელიც ნაღვს იღობო-ჩირობო იყო და...—მართალია—ხალხიკი ეთანხმებოდა.

ხალხი დამარცხდა. მოხუცი, მშვიდარა მამრის უფროსი გახალადავდა გმირათ გადმოქცა, ჯამუშოთა ბრძოლა ითხოვდა მეთაურების ხელმძღვანელობით თავისუფლად დანაშაულობდა და დასვენაში, ძმის გაცემაში, ჯამაგირს იღებდა...

ერთი კითხვა იმდებოდა: იოსებმა რომ გირა, რა სასხარით გამოხარდა თავის პირში, ასეთი შვილი ვაშა, რა თანხის საშუალებით მიიღებინა „სწავლა“? გუარის აღმოსავლეთ-დასავლეთი, ჩრდი-

„თემის“ შემდეგ ნომერში ვრცლად დაისტამბება ორი შეკითხვა ს—დემოკრატიულ ფრაქციის კავკასიის სამოსწავლო ოლქის მთავრობის და ოზურგეთის ადმინისტრაციის უკანონო მოქმედების შეჩვენება.

თბილისის დროებითი ჩამოვიდა ტენარი მის. დარიალი (ნანობაშვილი). სასურველია ერთი კონცერტი მაინც გაშროს ან ოპერაში მიიღოს მონაწილეობა.

ბ. უცნობს, რომელმაც გამოგვიგზავნა 8 მ. 40 კაპ ერთი ჩვენი მწერლის სასარგებლოდ, ვსთხოვეთ შემოიბრძნდეს ჩვენს რედაქციოში.

ჩვენს ნიჭიერს პოეტს ალ. შანშიშვილის დაუმთავრებია ახალი პოემა. ამ პოემიდან ამოღებული ერთი გვირის სიმღერა ჩვენი გაზეთის შემდეგ ნომერში დაიბეჭდება.

პეტერბურგის გაზ. „რეზნი“ 17 იანვარს ვრცელი წერილი დაბეჭდილი სათაურით „ქართული თავადნაუარობის წრეებში“, რომელშიც მოკლე, მაგრამ მიუდგომლად მოთხრობილია ისტორია განხეთქილებისა, რომელიც ბტუდა კახეთის რეინის გზის გარშემო. დასასათუ-ბულია გ. ბაგრატიონის „მოღვაწეობა“ და აღნიშნულია მისი გავლენის და კონსტ აზნაზის არჩევის ამბავი.

გაზ. „იმერეთში“ მოთავსებულია სპინტერის წერილი „არა-ის-ისა, რომელშიც გაკითხულია გ. ბაგრატიონი-დავითიშვილის რეკიმი. ავტორი იმდინად შეკურებს კონსტ. აზნაზის მომავალ მოღვაწეობას.

გამოვიდა აღმანახი „დუმა“ № 1, სადაც მოთავსებულია სთათბიროს ცნობილ დეპუტატების თვალსაზრის სიტყვები.

მუხრანლ „განათლების“ იანვრის ნომერი მთავრობამ დაიჭირა. ამატომ მისი გაგზავნა ხელისმომწერისათვის დროებით შეჩერებულია.

ქუთაისის ქალაქის საბჭოს წევრად აირჩიეს ბ. სვიმონ ქვარიანი.

ამ დღეებში დაბატონრეს ცნობილი ხმოსანი ბ. არშაკ ბაბოვი, ბინაც გაუჩხრიკეს.

12 აგვისტოს შესრულდა ათი წელი-

ლოთ-სამხრეთიდან მშრომელთა გამოძახილი გადაკრით, ფაქტებით ხელში უკაპუტებდა:—გვასოს, ბოკაულათ ყოფნის დროს ტყავი გავგვარო, სასაღათოთი გამაზღებულ ჩვენი შვილების განსათვისუფლებლათ ქრთამს გვართმევდა არ გავაყვანიებ ჯარში, მარა ყველა წაიყვანეს... როცა ბოლომდე მოჰკრიბა ფულები—თავი გაანება სამსახურს და ტყბლით ცხოვრობს, „პენსიის“ დებულება.

—ხმა ერისა, ხმა ღვთისაო,—თქმულა და რა უფლესი გვაქვს არ დავერწმუნოთ. და ეს მით უფრო, რომ როცა ხალხი დამარცხდა და მალმომარებამი გამოიარჯა, —ხმაო გადმოვიდა, ჩინები დაიჭრა, თავი მაღლა ასწია,—როცა ზურგ ამწვარი მაშვარი, სიმწრისგან სიკვდილის კარზე მიმდგარი იოქსს ჩაჰყურებს...

...—(ცოდნამან შენმა წაგვწყვიტოს შენ! ჩვენთან არს უფალი! რას მოვესწარიოთ იოსებ ამა?—ერთ დღეს შევეითბა მამა მაქსიმე იოსებს.

—მართალს ბრძანებ მამაო: ჩვენთან არს უფალია. ბ. მთავრობა... მგელაძის სენება: გლეხი რომ ცხენზე შეედგა ღმერთიც დაეწყდებოდა,—არ იქმარეს „მშობლობა“ და ახლა ახლა რაც მოუვიათ... ამბობდა იოსები.

—კი შენ პირს, მარა მე ცოდვის შვილს მაინც არ მჯერა... ეს სიხუტე კის არაფერს გვიქდის... მაქსიმე სასლისკენ წავიდა. იოსებმა ჰეშვარი მიიხურა.

—Panal სადილი მზად არის—აივანიდან გადმოსძება მამის ვასო. მაქც ავიდა აივანზე და ორი თანამოაზრე კვლავ ერთმანეთს ჩაეხუტა ჩაეყონა. იოსები ზალოს კარებში თიანთნის შეგება, ლოკაჲ უქმრდა და ირინიშულა შეეკითხა: გოგო კიდევ დაბრძანდება „მიკიონსა“? მამა და შვილიმა გულთანად გადაიხარხარეს.

ვასო განაგრძობს პლატონობას: არ შეიკრება კარგად დახსოვდეს—გამოიწვინა. მზე ისევ უღიშს და ეალრსება მზერალობა მხარეს, ქარი ფარდალადა ფაქის კედლებში თავისუფლად დასისრობს, თითქმის ეკითხება: სად ხარ პატრონო, მუშაში?

მთა-მინდორ-ველი გამოძახილს იმეორებს: სადა ხარ პატრონო მუშა, სად!...

დ. ელპატიშვილი.
1 აგვისტო 1908 წ. ქ. სმადესკო.

ავთიშეუდ მთავრის ქვეშ მწუხრის ვაშს ხილული, რუს პირაუ ვაშლილი, ნამით დარჩილული, სტიროდა ნარგზი ნიავით რხეული, სტიროდა, სკვიოდა ცრემლი დაფქვეული... და იგიც სტიროდა... სევლით დაბნდული ქალწულის ოცნება, ცრემლად აკინძული, უსიტყუა გოდებას ნაღველში დნებოდა... ვედადლით: განკითხვის შავი დღე დგებოდა...

განვლო დრომ... ცხოვრებამ დამიშრა კარები. განვმორად ქვეყანას.—არვის ვეკარები. რაც იყო არ მჯერა,—გამაჰქრა ყოველი, მომავლის არ-რა მწამს,—აღარას მოველი...

მაგრამ სულ-დამრდილულმა მუდამ გავნდებოდა რუს პირად ქალწულის უსიტყუა გოდება და ფერმკრთალ მთავრის ქვეშ მწუხრის ვაშს ხილული მტრალი ნარგზი, ნამით დარჩილული!

ს. აბაშელი.

წაღა ჩვენი დაუვიწყარი მწერლის ასიკოცაგარლის სიკვდილის შემდეგ.

სოფ. ნარიო. (თბილისის მახრა). ორ-შაბათს, 14 იანვარს, ადგილობრივ სამინისტრო სკოლის შენობაში გამართულ იქნა სწავლეუ საღამო „შობის ხე“. საღამო დაიწყო საღმრთო სჯულის მასწავლებლის მი. ს. ლორთქიფანიძის სიტყვით, რომელმაც მოკლე და მკაფიოდ განუმარტა დამწერთ დიდი მნიშვნელობა სწავლა-განათლებისა. მღ. ლორთქიფანიძის სიტყვები მოკლე სიმღერებში, ლექსებში, პატარა მოწვევით მიერ ცოცხლად წაკითხული, ცოცხალი სურათი („საზმარი“ აკაცია) და სხვ. შემდეგ ბავშვებს დაუბრუნეს ხილი და საჩუქრები. საერთოდ, საღამომ გვარაიანად ჩაიარა, შესაფერი შეთბეტილებმა მოახდინა და ხალხიც ნასიამოვნები დარჩა. პაწუნები აღტაცებაში მოვიდნენ, სახეზე დნ სიხარულის, სიამოვნების და მკაფიოების ღმირ უკრობით. მაღლობის ღირსნი არიან ამ საჩარებლო და სასიამოვნო გასართობის მომწერნი.

კახეთის რეინის გზის ისტორია.*

I
კახეთში რეინის გზის გაყვანის საკითხი წაოყენა თბილისის გუბერნიის ქართველმა თავად-აზნაურობამ მე-17-ე წლებში, ვიდრე გაიყვანდნენ თბილის-ბაქოს გზის კარაიზზე. როდესაც აღიძრა საკითხი თბილისის და ბაქოს რეინის გზის ღიანდაგი შეერთების შესახებ, მაშინ ხსენებულმა თავად-აზნაურობამ მიმართა მთავრობას დამტკიცებისა და მიმართულება, რომელსაც უნდა გადაეკრა თბილისის, სიღნაღის, შემოხის და ნუხის მახრა და ზაქათლის ოლქი, ე. ი. სწორედ ახლანდელი სიღნაღ-ბაქოს მიმართულებით.

საუბედროდ იმ გარემოებაში, რომ ერთი გავლენიანი პირიწინააღმდეგი იყო ამ მიმართულებისა, მთავრობამ გააყენინა ფოთი-აბოლოსის გზა ბაქომდე დაუსახლებელ, უდაბურ ადგილზე.

ასე განსაღ დღევანდელი თბილის-ბაქოს გზის და ამიერ კავკასიის რეინის გზის მაგისტრალი. მაგისტრალის, ე. ი. მთავარი გზის გაყვანა კი კახეთზე მთავრობამ უარყო.

მხოლოდ 1891 წელს თავად-აზნაურობამ აირჩია კომისია თვალის და სიღნაღის თავად-აზნაურობის წინამძღოლებისაგან. კომისიაში მიწვეულნი იყვნენ სპეციალისტ-ტექნიკოსები, აგრეთვე ამიერ კავკასიის რეინის გზის კომერციული აგენტი ბ. რადივი.

ამ კომისიას, რომელსაც მაშინდელი თბ. გუბერნიის თავად აზნაურობის წინამძღოლი თავ. ლუარსაბ (შაქო) მადლაშვილი მეთურობდა, დავალებული ჰქონდა ტექნიკური და ეკონომიური პირობების გამოკვლევა ალაგობრივ.

კომისიამ სასარგებლო მიმართულებად სცნო რეინის გზის გაყვანა ნავთობიდან იორის ხეობით ჩალაუბნის ვიწროებზე, სოფელ ბაქურციხეზე, ალაზნის ხეობით თელავადის. შემდეგში ინტენერ პუშნეჩიკოვის ხელმძღვანელობით მოახდინეს ტექნიკური გამოკვლევა და განიზრახეს რა. გზა გავაგრძელებინათ ბაქურციხიდან საქობოზე ზაქათლის ოლქში.

ამ გამოკვლევის შემდეგ გზათა სამინისტრომ დაავალა ინტენერ რომანოვს გაესინჯა ეს მიმართულება. ინტენერმა რომანოვმა ჩალაუბნის მიმართულება გა-

*) ჩვენ გადავწყვიტეთ „თემის“ მკითხველებს გაეცნოთ სრულებით მიღწეულმა და მწმუნე-ღვთის საქმის საყეს ობტორა, რადგანაც ქართველი საზოგადოება მუდამ არის დაინტერესებული საქმის პირთუფელი გამარკვევით.

რედ.

რეინის გზის საზოგადოებისა. ამის შესახებ შესაფერი წარდგენილობა გაიგზავნა სახელმწიფო საბჭოში, რომელმაც იგი განიხილა და შეიწყნარა კდევ ბ. სიმბერგის შუამდგომლობა. საბჭოს დებულება ამ საქმის შესახებ უმადლესად დამტკიცდა 31 ივნის 1906 წ. და გამოცხადდა მთავრობის კანონდებულებათა და განკარგულებათა კრებულში 3 ოქტომბერს 1906 წ.

3.

პატარა ფელეტონი.

„სახელმწიფო კალოშები“

თუ როგორ სარგებლობენ ზოგიერთნი მოხელენი გლვქაციის გონებით დაქვითებით და უფიქრობით ეს სჩანს „სტროროსის“ გაზეთში დაბეჭდილ შემდეგ დამასახიანებელ ამბიდან, რომელიც მოხდა ტუქალინის მახრაში, სოფ. ლეზაიერში.

სოფელში მოხდანდა გლვთა უფროსი. შეიკრიბნენ უმაღლესი, ბრძანებისამებრის სა, გლვნი წარსდგნენ მის წინაშე. უფროსმა ზოგს მედიდლურად შეუბღვრა, ზგს დაემუქრა, ზგს მუშტები მოუდგრა და მით აღსარულა თვისი მოვალეობა—სამსახური ხალხისა და მთავრობის წინაშე.

მეორე დღეს მოისურვა უფრო მა გავარტყელებნა თვისი სამსახურის აღსრულება და წაბანება დაბპირა სხვა სოფელში მავრამ, მის და გლვების საუბედროდ, კალოშები თვისი ალავას აღარ დახვდა. ვანრისდა მეტად უფროსი; მოიხმო სახლის პატრონი და საჯაროდ განცხადდა.

—თქვენ, გლვნი, მოვალენი ხართ ყუი მოვლით როგორც მე, ისე ჩემს კალოშებს, რომელიც შეადგენს „სახელმწიფო კუთვნილებას“. ერთი სიტყვით, გიბხნებთ კალოშები მიზოვით, წინააღმდეგ შემთხვევაში თქვენ იქნებით პასუხის გებამი მიცემულნი, როგორც „სახელმწიფო კონების უკანონო“ და ქუარდულად მიმთვისებელნი განუტყვევლად დიდისა და პატარის, ქალისა და კაცისა. ამ მრისხნებისა შემდეგ, უფროსმა როდესაც იგი ეშაღებოდა ტელში ჩაბანებას, გლვნი მოიბრუნა და გლვთა წინაშე აღვირა:

—შეიძლება კალოშები მე გაზუდვად დამეკარვა მაგრამ გავაღებთ, რომ დეკონტელი მოსძებნოთ და უფებლად წარმომიდგინოთ, სადაც უნდა ვიყოფებოდე, როგორც „სახელმწიფო კონება“.

გლვნი უფროსის წაბანების შემდეგ გაემართნენ „სახელმწიფო კალოშების“ სამძებნოდ და ორი დღის მოგზაურობის შემდეგ იპოვნენ ტალახში საფულელი „სახელმწიფო კალოშები“.

—შეივდნენ გულწრფელნი გლვნი უფალს, რომ თავიდან ასკილდათ განსაცდელ-დაბრუნდნენ გახარებული სახლი საკენ. შემდეგ ამისა გაემართნენ იქით, საითენად წაბანდა უფროსი, მაგრამ, დახვთ გლვნიკათა უბედურებას, უფროსი რეინის გზით მოიპოკი უფრის სიმორეზედ წასულიყო. ლეზაიეს მცხოვრები გლვნი იძულებულნი გახდნენ ცალკე კაცი გავგზავნათ უფროსთან, რომ უკანასკნელისთვის გარდაცვით „სახელმწიფო კონება“ მრისხნების თავიდან ასაცილებოდა...

გ. ფარადაშვილი.

ნამდგელი ჰეროსტრატე.

არ ეგონოს მკითხვლს, რომ კიდევ სილოვან ხუნდამეჭა აქ ლაპარაკი. მან უკვე საკმოდ ისახეა თავი. ახლანდელმა უკუღმართმა ცხოვრებამ წარმოშვა კიდევ ერთი უცნაური ტიპი, რომლის შესახებ ამ ყმაღ ლაპარაკობენ თითქმის ყველა ვაზნებში. ეს გახლავთ: შავრას მელის ბალაშოვი, რომელიც საბურთის მისახველად სხვა ვერაფერი ვერ მოიგონა, გარდა იმისა, რომ თავის უწმინდარი ხელი შეახო რუსის გამომწილ მხარვის რეინის ცნობილ სურათს „იოანეს მრისხანე ქალას თავის შვილს“.

ეს სურათი გამოფენილია ყოველთვის ტრეტიაკოვის სახატვრო გალერეაში. უფუფური ბალაშოვი მივირჩინა სურათის დანიტ ხელში ყვირილით: „არ არის საჭირო სისხლი, ცნობა სისხლის ღვრია“.

და ჩაუტარა სურათი სამ ლავას, სადაც ათეო იოანეს და მისი შვილის სახეები დახატა.

არ ეგონოს მკითხვლს, რომ კიდევ სილოვან ხუნდამეჭა აქ ლაპარაკი. მან უკვე საკმოდ ისახეა თავი. ახლანდელმა უკუღმართმა ცხოვრებამ წარმოშვა კიდევ ერთი უცნაური ტიპი, რომლის შესახებ ამ ყმაღ ლაპარაკობენ თითქმის ყველა ვაზნებში. ეს გახლავთ: შავრას მელის ბალაშოვი, რომელიც საბურთის მისახველად სხვა ვერაფერი ვერ მოიგონა, გარდა იმისა, რომ თავის უწმინდარი ხელი შეახო რუსის გამომწილ მხარვის რეინის ცნობილ სურათს „იოანეს მრისხანე ქალას თავის შვილს“.

ეს სურათი გამოფენილია ყოველთვის ტრეტიაკოვის სახატვრო გალერეაში. უფუფური ბალაშოვი მივირჩინა სურათის დანიტ ხელში ყვირილით: „არ არის საჭირო სისხლი, ცნობა სისხლის ღვრია“.

და ჩაუტარა სურათი სამ ლავას, სადაც ათეო იოანეს და მისი შვილის სახეები დახატა.

არ ეგონოს მკითხვლს, რომ კიდევ სილოვან ხუნდამეჭა აქ ლაპარაკი. მან უკვე საკმოდ ისახეა თავი. ახლანდელმა უკუღმართმა ცხოვრებამ წარმოშვა კიდევ ერთი უცნაური ტიპი, რომლის შესახებ ამ ყმაღ ლაპარაკობენ თითქმის ყველა ვაზნებში. ეს გახლავთ: შავრას მელის ბალაშოვი, რომელიც საბურთის მისახველად სხვა ვერაფერი ვერ მოიგონა, გარდა იმისა, რომ თავის უწმინდარი ხელი შეახო რუსის გამომწილ მხარვის რეინის ცნობილ სურათს „იოანეს მრისხანე ქალას თავის შვილს“.

ეს სურათი გამოფენილია ყოველთვის ტრეტიაკოვის სახატვრო გალერეაში. უფუფური ბალაშოვი მივირჩინა სურათის დანიტ ხელში ყვირილით: „არ არის საჭირო სისხლი, ცნობა სისხლის ღვრია“.

და ჩაუტარა სურათი სამ ლავას, სადაც ათეო იოანეს და მისი შვილის სახეები დახატა.

არ ეგონოს მკითხვლს, რომ კიდევ სილოვან ხუნდამეჭა აქ ლაპარაკი. მან უკვე საკმოდ ისახეა თავი. ახლანდელმა უკუღმართმა ცხოვრებამ წარმოშვა კიდევ ერთი უცნაური ტიპი, რომლის შესახებ ამ ყმაღ ლაპარაკობენ თითქმის ყველა ვაზნებში. ეს გახლავთ: შავრას მელის ბალაშოვი, რომელიც საბურთის მისახველად სხვა ვერაფერი ვერ მოიგონა, გარდა იმისა, რომ თავის უწმინდარი ხელი შეახო რუსის გამომწილ მხარვის რეინის ცნობილ სურათს „იოანეს მრისხანე ქალას თავის შვილს“.

ეს სურათი გამოფენილია ყოველთვის ტრეტიაკოვის სახატვრო გალერეაში. უფუფური ბალაშოვი მივირჩინა სურათის დანიტ ხელში ყვირილით: „არ არის საჭირო სისხლი, ცნობა სისხლის ღვრია“.

და ჩაუტარა სურათი სამ ლავას, სადაც ათეო იოანეს და მისი შვილის სახეები დახატა.

მხატვარი რეინი ძალიან შეუტყუილა როცა დემეზიდან შეუტყუია ეს ყოვლად სამწუხარო ამბავი.

ამ მაკლე ხანში რესტავრატორი ბ. ბოგოსლოვსკი შეუდგება სურათის ტილოს შეკეთებას, ხოლო შემდეგ სურათის აღდგენას დაიწყებს თვითონ გამოჩენილი მხატვარი.

ერთ დროს ამ სურათის გაშოვნა აღკრძალული იყო ორი წლის განავლობაში. შავრასმელნებს კარგა ხანია ათავალწუნებული ჰქონდათ ეს საუკეთესო ნაწარმოები ხელოვნებისა.

ერთმა რუსულმა გაზეთმა შენიშნა: „იმ დროს, როდესაც განათლებულ ქვეყნებში ხელოვნებისადმი უზომო სიყვარულის გამო იპარავენ გენიოსურ ნაწარმოებს, როგორც მავალითად, ჯიოკონდას სურათს, რუსეთში ხელოვნების დიდებულ ნაწარმოებს დანით აპაინჯებენ და კიდევ ამაყობენ“...

მეორე რუსულმა გაზეთმა აღნიშნა: „ის დროიკილი ბალაშოვი ყოველ დღე უცქერის ცხოვრებაში სახლის ღვრას და არაფერს ამბობს და რაღა სურათზე დახატულმა აუშულა ნერვებში?..“

ასეა თუ ისე, რუსის ხალხმაც შშკო თავის პატროსტრატე, რომლის სახელი უკვადი იქნება რუსულ ხელოვნების ისტორიაში...

—ძე.

ქართულ ჟურნალ-გაზეთების რედაქციებისა და წიგნების გამომცემლებისადმი.

ბევრი რამ არის საქრო, რომ ეხლანდელ უმწურო მდგომარეობას თავი დაელოთ. ბევრი შრომა და მუშაობა დაგვირდება ჩვენი თვით არსებობის დასაცვლად და უკეთესი მომავლის დასამყარებლად და რ მ შრომა უფრო ნაყოფიერი იქნება, აუცილებლად საქიროა, ვისარგებლოთ იმითი, რაც გავკეთებულა წინაღ და წინანდელი შეცდომები მომავალში თავიდან ავიცილოთ. ჯერ კიდევ ისეთ პირობებში ვართ, რომ ვისაც სურს თავისი წყნელი შრომის საერთო მუშაობაში, გარიყულია ცალკე და განმარტებული. ის თვითონ იწყებს და თვითონვე ათავებს. არ არის ტრადიცია, არ არსებობს ერთი ძლიერი შეუწყვეტელი მიმდინარეობა, რომელსაც სამოქმედო დარგში. ამით აიხსნება, სხვათა შორის, ის, რომ ჩვენი ცხოვრების ბევრს მხარეებს დიდი ცვლილება არ ეტყობა: არ ვიცით, რა აკეთებ მამებმა, მომავალ თობას არ ცუდიდნენ, რას ვაკეთებთ ჩვენ და ცხადია, თუ რომელიმე შრომა არ ემყარება წინანდელ გამოცდილებას, ასეთი მდგომარეობა შეუძლებელია. უნდა ვიცოდეთ ყველა ის, რა დაწერილია და გაკეთებულია. ამისათვის კი საქიროა ბიბლიოგრაფია, ბიბლიოგრაფია რაც შეიძლება სრული და უნაკლები.

აგერ რამდენიმე ხანია, რაც პეტრე ბურგის უნივერსიტეტთან არსებული ქართული სამეცნიერო წიგნ შეუდგა საბიბლიოგრაფიო კრებულის შედგენას და გამოცემას. ბევრი ხელის შემწეობით პირობა გადავლობა წრეს, რომ კრებული, რაც შეიძლება, მალე და უნაკლები შედგენა, მაგრამ პირველი ცდა მაინც კარგად მიმდინარეობს; წერ მალე დაასრულებს თავის მუშაობას და განზრახული კრებული შეადგენს ამ წრის საუკეთესო შრომას და თან იგი მშვენიერი საჩუქარი იქნება, ქართველი საზოგადოებისადმი მიძღვნილი.

საბიბლიოგრაფიო სარჩევი თავმოყრილი იქნება ყველა მასალა რომელიც განხეულია ყველა ქართულ დრო-გამოცემაში გამოცემაში, დიდიან მისი დაარსების 1910 წლამდე. მასშივე

